

Arrest

nr. 134 637 van 5 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 3 december 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat W. BOLLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEBEHETS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende een tweede asielaanvraag in op 16 februari 2012 die bij beslissing van 28 februari 2014 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgewezen zodat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij werd toegekend. Het beroep gericht tegen deze beslissing werd op 8 juli 2014 bij arrest gekend onder nummer 126 835 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd aan de verzoekende partij ter kennis gegeven op 21 maart 2014

Op 4 augustus 2014 werd een tweede maal een verlenging van 10 dagen toegestaan betreffende een op 24 juli 2014 ter kennis gegeven bevel, dat inmiddels definitief is. De verzoekende partij erkent in het verzoekschrift dat zij het Rijk diende te verlaten op 14 augustus 2014 en naliet dit te doen.

De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), dat werd betekend op 1 december 2014 en luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

☒ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☒ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☒ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene heeft een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten op 30/03/2012. Op 24/07/2014, werd een eerste verlenging van 10 dagen van het bevel om het grondgebied te verlaten beslist, als gevolg van de bevestigende beslissing van de weigering van het vluchtelingenstatuut door de RVV. Op 04/08/2014 een tweede verlenging van 10 dagen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende uiterlijk het grondgebied te verlaten op 14/08/2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 16/02/2011 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 13/09/2011 door CGVS. Betrokkene heeft een beroep ingediend op 14/10/2011 bij de RVV. Dit beroep werd verworpen op 13/03/2012. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd aan betrokkene betekend op 30/03/2012.

Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag op 03/08/2012 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 28/02/2014 door CGVS. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd aan betrokkene betekend op 21/03/2014. Betrokkene heeft een beroep ingediend op 31/03/2014 bij de RVV. Dit beroep werd verworpen op 08/07/2014. Bijgevolg, werd een beslissing genomen om een verlenging van 10 dagen van het bevel om het grongebied te verlaten aan betrokkene betekend op 24/07/2014 .

Betrokkene werd nochtans door de gemeente Burdinne geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten op 30/03/2012. Le 24/07/2014, werd een eerste verlenging van 10 dagen van het bevel om het grondgebied te verlaten beslist, als gevolg van de bevestigende beslissing van de weigering van het vluchtelingenstatuut door de RVV. Op 04/08/2014 een tweede verlenging van 10 dagen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende uiterlijk het grondgebied te verlaten op 14/08/2014. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. [...]"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82,§4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

De bestreden beslissing werd op 1 december 2014 betekend. De onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingesteld op 3 december 2014.

Aan verzoekende partij werd voorafgaand aan de thans bestreden beslissing op 24 juli 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. De voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd ingesteld binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoeker is sedert 1 december 2014 vastgehouden in een welbepaalde plaats te Merksplas.

Deze beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, alinea 1 van de vreemdelingenwet.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet.

In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed, hoewel verzoeker de facto manifest niet het voorwerp uitmaakt van een (imminente) repatriëring.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op

grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift in haar enig middel onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.3.2.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 EVRM. Na een theoretische uiteenzetting stelt hij dat hij een fundamenteel recht heeft om een gezinsleven met zijn partner uit te oefenen en dat gezinshereniging een recht is en geen gunst. Door zijn arrestatie en verwijdering wordt dit recht geschonden. Hij stelt dat de relatie met zijn partner evenals de wettelijke samenwoning niet meer kan worden uitgeoefend, terwijl hij en zijn partner volop bezig zijn een gezinsleven uit te bouwen. Hij beweert aan alle wettelijke bepalingen van een gezinshereniging te voldoen. Hierdoor moet hij erop kunnen vertrouwen ook effectief het recht op gezinsleven te kunnen uitoefenen. De rechtmatige verwachtingen worden gewekt door de regelgeving zelf. Hij merkt nog op dat een procedure tot gezinshereniging ettelijke maanden in beslag kan nemen. Om die reden wenste hij met zijn partner eerst een wettelijke samenwoning te verkrijgen.

3.3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.2.4. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft verwijst verzoeker naar het gezinsleven dat hij zou hebben met zijn partner met wie hij een wettelijke samenwoning zou willen aangaan. Uit het verzoekschrift blijkt geenszins dat al een wettelijke samenwoning is aangegaan en nog minder toont verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij beantwoordt aan de wettelijke voorwaarden die gelden om een verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen ingevolge een procedure gezinshereniging. Ter zake merkt de verwerende partij terecht op dat uit het stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij pas sedert begin augustus 2014 zou samenwonen met haar partner, wat wijst op een te kort geleden ontstane gezinssituatie die niet noodzakelijk in aanmerking komt voor de bescherming voorzien in artikel 8 EVRM omwille van het zeer recent karakter. Verzoeker legt dienaangaande geen stukken neer en hij laat na te verduidelijken sedert wanneer hij zijn partner kent en/of zij al samenwonen, en in bevestigend geval sedert hoelang. Hij geeft bijzonder karige informatie over zijn relatie weer. Ter terechtzitting hieromtrent ondervraagd bevestigen beide partijen dat er geen aanvraag gezinshereniging tot recht van verblijf van meer dan drie maanden is ingediend. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging heeft gedaan. Het louter uitdrukken van een wens hiertoe volstaat niet om een gezinsleven aan te tonen.

Bovendien, aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

3.3.2.5. Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Geen enkele hinderpaal wordt aangehaald waaruit zou moeten blijken dat, zo er al een gezinsleven bestaat, dit niet elders kan uitgeoefend worden. In elk geval, zo bewezen kan worden dat de verzoekende partij er een gezinsleven op nahoudt met diens partner en hij aan de wettelijke vereisten voldoet om een recht van verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen ingevolge gezinshereniging, dient de verzoekende partij enkel deze procedure op te starten zodat de verwijderingsmaatregel van rechtswege is opgeschort. Het is louter door diens eigen toedoen dat de bestreden beslissing is genomen.

Verzoeker brengt, mede gelet op het hoger gestelde inzake artikel 8 EVRM, geen element aan waaruit kan blijken dat er hinderpalen zijn ingevolge dewelke hij niet samen met zijn Europese partner elders een normaal en effectief gezinsleven kan uitbouwen, hetzij niet de nodige aanvraag gezinshereniging kan indienen.

De grief gebaseerd op de schending van artikel 8 EVRM is niet ernstig.

3.3.2.6. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een

rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Verzoeker haalt tevergeefs de schending van het vertrouwensbeginsel aan nu niet blijkt dat hij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend en het de verwerende partij niet toekomt te raden naar de bedoelingen van de verzoeker.

Om dezelfde reden is evenmin het rechtzekerheidsbeginsel geschonden. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Indien verzoeker nalaat het nodige te doen om een aanvraag gezinshereniging in te dienen teneinde via de geijkte procedure een recht op verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen kan hij niet klagen dat er geen rechtsgevolgen worden toegekend bij gebreke van handelingen die hij nalaat te stellen.

Prima facie toont de verzoekende partij niet de schending van artikel 8 EVRM en van het vertrouwensbeginsel en van het rechtzekerheidsbeginsel aan.

3.3.3.1. Waar verzoeker de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aanvoert wijst de Raad erop dat hij de kans had tot aan het arrest van 8 juli 2014 van de Raad nieuwe gegevens aan te brengen betreffende zijn asielaanvraag, minstens sedert deze datum een asielaanvraag kan indienen op voorwaarde dat hij nieuwe gegevens aanbrengt.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Daarnaast is er tevens een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar zijn land van herkomst, zijnde Senegal;

Artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

(...)

Verzoeker is homoseksueel, dit staat volledig buiten enige betwisting, en indien hij dient terug te keren naar Senegal zou hij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zijnde een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst of in het ergste geval doodstraf of executie;

Los van het feit of verzoeker in zijn vorige twee asielprocedures al dan niet op een voldoende wijze zou hebben gestaafd dat aan hem de vluchtelingenstatus en/of subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend, kan de verwerende partij niet betwisten dat verzoeker homoseksueel is, hetgeen verwerende partij in casu doet, zij twijfelt aan de geaardheid van verzoeker;

Verzoeker is homoseksueel en verwerende partij mag dit niet in twijfel trekken, noch wensen te “onderzoeken”;

Het doet afbreuk aan de menselijke waardigheid om buitenlanders die een asielaanvraag indienen omdat ze naar eigen zeggen vervolgd kunnen worden voor hun homoseksualiteit te onderwerpen aan een test om hun seksuele geaardheid te onderzoeken, zo verklaarde het Europees Hof van Justitie;

Er dient aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden aangezien homoseksualiteit verboden is in Senegal;

De strafbaarheid voor homoseksualiteit in Senegal gaat van één tot vijf jaar gevangenisstraf;

Homoseksueel zijn in Senegal betekent zonder uitzondering verstoting door familie en vrienden en geen werk vinden;

Homoseksuele Senegalezen lopen bovendien het risico op willekeurige ondervragingen, arrestaties en beschuldigingen, alsmede is er ernstig risico op geweldplegingen tegen homoseksuelen in Senegal, evenals risico op bestraffing van homoseksualiteit;

Er heerst bovendien een sterke homofobie onder de bevolking en in het rechtssysteem in Senegal, zoals tevens te lezen staat op de website van Buitenlandse Zaken inzake reisadvies Senegal;

Zo wordt er bijvoorbeeld in Senegal door de bevolking met stenen gegooid naar homoseksuele bevolking (opgehitst door de Senegalese overheid) en worden zij gefolterd tijdens hun verhoor op verschillende politiecommissariaten;

Homoseksualiteit wordt volgens het Senegalees rechtssysteem en de Senegalese overheid gezien als “daden tegen de natuur”;

Er worden zeer regelmatig homoseksuelen opgepakt in Senegal, op een onmenselijke manier verhoord en ondervraagd en voor de rechter gedaagd, met gevangenisstraffen tot gevolg;

Verzoeker kan zodoende niet voor zijn geaardheid uitkomen in Senegal en valt niet onder de bescherming van de Senegalese overheid en kan geen toegang krijgen tot het rechtssysteem in Senegal;

Bovendien oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het feit dat homoseksualiteit strafrechtelijk zou worden bestraft een aanwijzing vormt van de moeilijkheid voor een homoseksueel in Senegal om toegang te krijgen tot een effectief rechtssysteem (hetgeen in casu het geval is voor verzoeker), daar deze criminalisering tot een zeker gedogen ten aanzien van de schendingen van de fundamentele rechten van de homoseksuelen leidt. (Art. 48/3 en 48/5 vreemdelingenwet).

Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 50.967, 9 november 2010, Rev.dr.étr. 2010, afl. 160, 517; <http://www.cce-rvv.be> (2 mei 2011).

De behandeling van homoseksuelen in Senegal is een schending van de rechten van deze homoseksuelen, niemand mag om zijn geaardheid onderworpen worden aan foltering, arrestaties, gevangenisstraffen, enzovoort;

Dat het middel ernstig en gegrond is;“

Evenwel komt dit betoog over als een herhaling van de grieven die verzoeker in vorige asielprocedures stelde. Uit het arrest van 8 juli 2014 van de Raad gekend onder nummer 126 835 blijkt dat verzoeker zijn homoseksuele geaardheid aanhaalde als grond voor vervolging. In de mate dat verzoeker kritiek levert op de vorige asielprocedures, diende hij zich te richten tot de Raad van State en is dergelijke kritiek niet dienstig. Uit voormeld arrest blijkt dat verzoeker niet vermocht de ongeloofwaardigheid van het eerste asielrelaas te herstellen, dat toen reeds voorgehouden werd dat hij werd vervolgd omwille van diens homoseksuele geaardheid en dat bovendien de Raad oordeelde :“*Quant aux informations et articles généraux sur la situation des homosexuels dans le pays d'origine de la partie requérante, qui sont joints à la requête et déposés lors de l'audience du 11 juin 2014, le Conseil constate qu'ils ne font nullement cas de la situation personnelle du requérant et qu'ils concernent uniquement la situation générale des homosexuels au Sénégal. Or, non seulement l'orientation sexuelle de la partie requérante a été remise en cause mais le Conseil rappelle également que la simple invocation de rapports faisant état, de manière générale, de violations des droits de l'homme et de discriminations des homosexuels dans un pays, ne suffit pas à établir que tout ressortissant de ce pays y a une crainte fondée de persécution ou y encourt le risque d'être soumis à la torture ou à des traitements inhumains ou dégradants. Enfin, le Conseil rappelle que le bénéfice du doute ne peut être donné, notamment, que « lorsque l'examineur est convaincu de manière générale de la crédibilité du demandeur » (Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1979, § 204), quod non en l'espèce.*”

In casu kan het algemeen betoog rond de vervolging wegens homoseksuele geaardheid derhalve een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in het kader van deze procedure prima facie niet aantonen, net zomin als een schending van de artikelen 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert bepaalt dit dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari

2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.3.2. Verzoeker toont geen nieuwe elementen aan met betrekking tot zijn vroegere asielaanvragen en toont evenmin aan dat hij een nieuwe asielaanvraag indiende.

Uit de zeer algemene beweringen van verzoeker kan geen schending van artikel 3 EVRM worden afgeleid.

De voorgelegde stukken tonen evenmin prima facie een schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen aan, gelet op hun datum (krantenartikel van 28 april 2009, artikel uit Bulletin B134 van de Belgische Kamer van volksvertegenwoordigers van 4 november 2013, 20 januari 2014, artikel Obama pro-homorecht in Senegal van 27 juni 2013, hetzij daterend van tijdens de behandeling van de tweede asielaanvraag) en gelet op de algemene aard (artikel 2 december 2014, reisadvies 13 oktober 2014, artikel "24 homo's opgepakt in Senegal"), te meer de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker hierdoor niet hersteld wordt.

De grief gebaseerd op de schending van artikel 3 EVRM is niet ernstig.

3.4. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd.

Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN